

Lovler det ærede Medlem? Jeg vilde dog ſaa gjerne være enig med det ærede Medlem om Noget og blandt Andet om en ſaa naturlig Ting ſom den, at behandle Regjeringen, at den ikke har forelagt en Forſvarsplan ſammen med Reviſionen; ere vi ikke enige derom? Vil det ærede Medlem da have Kjøbenhavn beſøgt? Hvad Andet vil man da have beſøgt? Kunne vi heller ikke være enige om, at vi muligviis vilde have et beſøgt Bunt i Riget? Hvorfor da ikke lægge det klart frem for os ſammen med Reviſionsforſlaget, for at vi kunne overſkue det Hele? Det er i alt Fald en Behovdelse, jeg vil tillade mig at rette mod den høie Regjering, ſaa tidt den ſiger, at Kjøbenhavns Beſeſning ikke ligger for. Hvorfor da ikke komme frem med, hvad den vil have, der ſkal ligge for? Det er nu min Tro, at denne Sag ikke vil blive ſærdig i denne Samling, og at den vil komme til at foreligge oftere, efterat den er bleven ſlaaet ihjel i denne Samling. Sagen foreligger jo ſaa ren og klar for os, at jeg tror, man for længe ſiden er tjed og træet af at debattere den. Der er jo heller ikke ſaa lang Tid til den første Mandag i Oktober, da vi efter Grundloven ſkulle ſamles igjen og mødes med Regjeringen. I denne Mellemtid vilde vi jo Alle kunne tænke mere ærbuelig over Sagen, og ſaa bør Regjeringen fremlægge Forſvarsplanen ſammen med Reviſionsforſlaget. Det er i mine Tanker en meget beſteden Forbring at ſtille til den, naar den ikke fuldstændig vil opgives Forſvarsplanen, og det er jo ikke Meningen at opgives den, ikke fra nogen Side. Det troede jeg, at jeg kunde være enig med det ærede Medlem om, men jeg kan nu forſtaa, at det ærede Medlem ikke vil være enig med mig i Noget. Det er betegnende nok, og jeg ſkal vide at drage mig det til Nytte. — Det var diſſe Bemærkninger, jeg vilde gjøre; iøvrigt ſkal jeg paa det Barmſte anbefale at vedtage Dagsordenen ſom det Bedſte af, hvad der for Diebliffet foreligger.

Sagd: Jeg havde ikke ønsket at blande mig i denne Forhandling, men i den ſidſte Del af den er der blevet lagt en ſaa overdreven og efter min Mening aldeles unaturlig Vægt paa en Adſpørgning af Vælgerne, at jeg har ſøkt mig drevet til at ſige et Par Ord deſangaaende. Enhver, der har været Vidne til diſſe ved forſkjellige Leiligheder ſtillede Spørgsmaal til Vælgerne, vil være enig med mig i, at der er megen Humbug forbunden med i denne Adſpørgning. Det kommer ganſte an paa, hvorledes man ſtiller Spørgsmaalet. Derſom man vil ſpørge Vælgerne: Vilde I, efter at vi nu for en længere Arrække ſiden ere komne til Erkendte af, at vor nuværende Hærorbning kun lidet fyldeſtjør ſin Henſigt, og at de ſtore Offre, ſom ere blevene ydede baade af Penge og af Mandſkab, til en diſ Grad ere ſpilte, vilde I da, at de 8½ Million

Kr. fremdeles aarlig ſkulle anvendes paa en ſaadan Maade, og vilde I nu, efter at vi i 7 Aar have gjort det ene Forſøg efter det andet paa at komme til et endeligt Reſultat med en ny Hærorbning, at vi ſkulle anvende Pengene lige ſaa ſlet ſom hidtil? Stille vi Spørgsmaalet ſaaledes, ſaa trorer jeg, at det enſtemmige Svar fra Vælgerne vilde blive: Nei. Og ſelv om vi knytte til Spørgsmaalet den Bemærkning, at en bedre Ordning naturligviis kun kan tilveiebringes med aarlig at offre nogle Hundrede Tuſind Kr., ſom, fordelte over hele Landets Befolkning, dog kun vil udgjøre nogle Dre pr. Individ, trorer jeg, at Vælgerne vilde ſige: Ja, det vilde vi. Vilde de Herrer ſtille Spørgsmaalet i denne Skikkelse, trorer jeg, at der ikke er Tvivl om, hvorledes Svaret vilde blive. Jeg har ved forſkjellige Leiligheder udtalt for det høie Thing min afvigende Anſkuelse om, hvad der efter min Mening vilde være den heldigſte Ordning af vort Forſvarsveſen, en Anſkuelse, ſom er meget forſkjellig fra den, der foreligger i det Forſlag, ſom her er til Forhandling, alſaa det er ikke nogen Kjøphelt, ſom jeg kæmper for eller noget perſonligt Ønſke, ſom jeg vil have realiseret; men Sagen har en ſaa overordentlig ſtor Betydning, at, naar jeg ikke ſer mig iſtand til at faae Spørgsmaalet løst paa den Maade, ſom jeg anſer for den heldigſte, ſaa vil jeg dog gjøre, hvad der ſtaaer i min Magt, for at faae det løst paa den Maade, ſom man her har valgt, ſaa godt ſom muligt. Jeg vil bemærke, at, om end det vilde være mig kjært at ſe klarere tilbunds i, hvad det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg) og hans Meningsſkeller have tænkt at ville kunne tilraade for at faae en bedre Ordning end den, vi for Tiden have, har jeg dog den Tro og Tillid til det ærede Medlems Fædrelandsſind, at han virkelig vil gjøre antagelige Forſlag, naar det kommer til en endelig Afgjørelſe. Jeg bygger denne Tro baade paa mit perſonlige Kjendſkab til det ærede Medlem og paa Udtalelſer af det ærede Medlem ved forſkjellige Leiligheder. Imellem diſſe ſkal jeg erindre om en Udtalelſe af det ærede Medlem forleden Dag, da vi havde Spørgsmaalet om Invaſionerne for. Det ærede Medlem yttrede da, at, naar diſſe Mænd havde opoffret deres Helbred og Førlighed og vare blevene Krøblinge i Fædrelandets Tjeneste, havde de ikke gjort Andet end deres ſimple og ligefremme Pligt, „thi for ſit Fædreland ſtal man gjøre Alt, hvad man kan ubrette“. Saaledes vare den ærede Taler's Uttrinnger dengang; men nu vil jeg ſpørge: Naar han mener, at man til Fædrelandets Forſvar kun gjør ſin ſimple Pligt, naar man opoffrer Helbred og Førlighed og Livet med, paahviler da ikke den ſamme Pligt Skatteyderne, naar man til det ſamme Formaalets Opfyldteſe paalægger dem at yde nogle Dre flere om Aaret, for at en tilfredsſtillende Ordning af Forſvarsveſenet kan